

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

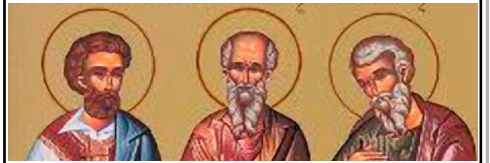
www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica a treia din Post (a Sfintei Cruci)

Sfintii zilei

Sfinții **Mucenici Agapie, Plisie, Romil, Timolau, doi Alexandru și doi Dionisie** († 303-305) au pățimit în vremea împăratului Dioclețian (284-305) în Cezareea Palestinei, din porunca guvernatorului Urban. Agapie

era din cetatea Gaza, Timolau din Pont, cei doi Dionisie din Fenicia, Romil era ipodiacon la biserica din Diospolis (Palestina), Plisie (Puplie) și cei doi Alexandru erau din Egipt. Fiind denunțați că sunt creștini din ordinul lui Urban au fost întemnițați, apoi supuși la tot felul de chinuri. Au primit cununa muceniei prin sabie.

Gânduri pentru a 4-a săptămână a Postului Mare

»» *Din inimă ies gânduri rele, ucideri, preacurvii, curvii, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule. Acestea sunt care spurcă pre om.*” (Matei 15, 19).

1. Aceste cuvinte le-a spus Domnul tău, fiule. Acestea Le-a spus Evreilor necreștinați a căror inimă, din pricina păcatului strămoșesc și păcatului lor, se preschimbaseră în izvor nu al vieții, ci al morții și a toată putreziciunea.

2. Inima este un izvor, iar gura este un râu. Iar că așa stau lucrurile dă mărturie Atoateștiitorul, Care în trup a umblat pe pământ, cu aceste cuvinte: Din prisosința inimii grăiește gura. (Matei 12, 34) Așadar, limba noastră este vestitorul inimii noastre. Ce cuvinte sunt în inimă, aceleași cuvinte-s și pe limbă; și ce urâciune e în inimă, aceeași urâciune-i și pe limbă. Ceea ce se află în inimă se varsă și se prelinge pe buze.

3. Adâncă e inima omului, zis-a prorocul. O, Doamne, cât de adâncă e inima omului! În inima omului totul se poate cuprinde, dar numai Tu, Dumnezeu nostru, o poți cuprinde. Și curăția îngerilor și necurăția iadului își poate găsi locul în inima omului. Barometrul inimii omului are însemnate toate gradațiile, de la talpa iadului până în tărâia cerurilor.

4. De aceea s'a zis: Mai înainte de toate cele ce se păzesc, păzește-ți inima, căci din ea izvorăște viața. Izvorăște viață dacă o

păzești; iar, de nu o vei păzi, va izvorî toată urâciunea.

5. Și una, și alta. Așadar, păzește și păstrează izvorul vieții din tine, ca să nu se tulbure. Tu ești botezat, și botezul e mare lucru. Ești îmbăiat în apă și în duh. Fiul lui Dumnezeu s'a pogorât și te-a îmbăiat, precum o maică își îmbăiază pruncul murdar. El a curățit inima ta și a făcut-o izvor al vieții. Și tu, ce faci? Oare nu ești fără de minte când păcătuiești? Oare prin păcat nu preschimbi izvorul vieții într'un izvor al morții?

6. O, Dumnezeul nostru, Cel ce pretutindeuna ești, cât de bine este pentru om a-și preda inima în mâinile Tale decât a o călăuzi cu propriile mâini! Cu adevărat primejdios lucru este pentru om a-și călăuzi inima cu muritoare mâini! Tu, Doamne, dintotdeauna ai știut asta. Iar Tu, îndată ce i-ai dăruit omului inima – această nemărginită și tainică minune! – părintește l-ai sfătuit: Fiule, dă-mi inima ta! Adică, întoarce dar din darul Meu, pentru a nu-l pierde.

7. Mulți vorbesc despre voia slobodă a omului. Sunt oameni slobodi întru bine, iar alții slobodi întru rău. Slobod întru bine este cel ce își predă libertatea celui mai slobod, adică Celui ce este cel mai slobod, ca să o folosească spre bine. Slobod întru rău este cel ce vrea să folosească singur libertatea sa, și atunci, fără să bage de seamă, o predă Tiranelui, celui ce este cel mai lipsit de libertate.

8. Oare nu ai văzut vreun copil căruia maica i-a dat cuțitul să taie pâine, și copilul ține cuțitul, iar mama ține cuțitul copilului? Așa, de fapt, mama e cea care taie cu cuțitul, chiar dacă copilului i se pare altminteri. Dacă copilul împinge mâna mamei, atunci nu va tăia pâinea, ci se va tăia pe sine. Oare nu este aceasta chipul libertății omenești? Oare nu este pildă despre cei slobodi întru bine și cei slobodi întru rău?

9. O, cel ce ești slobod întru cele bune, folosește-ți libertatea dăruită pentru a da inima ta Domnului spre călăuzire. Va rămâne a ta și o vei purta în sine, iar El o va călăuzi.

10. În această a patra săptămână a Postului Mare, adu-ți aminte de înfricoșatele, dar adevăratele cuvinte al Mântuitorului tău despre inima care nu o călăuzește Dumnezeu și de toate cele ce se ies din această inimă. Amintește-ți și înfricoșează-te amintindu-ți.

11. Lasă-te întru totul lui Dumnezeu și spune-i în rugăciune: Tată, în mâinile Tale îmi predau inima. Fă din inima mea ce știi, ca din ea să iasă gândurile bune, și viața, și credințioșia în căsătorie, și sfânta dragoste, și cinstirea avuției străine, și mărturisirea cea dreaptă, și slăvirea și laudarea sfântului Tău nume. Amin.

(Sfântul Nicolae Velimirovici
Inima în marele post, A patra săptămână)

Crucea Sfântului Împărat Constantin cel Mare

 Silviu CLUCI | www.doxologia.ro

Este binecunoscută tuturor convertirea la creștinism a Sfântului Constantin cel Mare în urma minunatei arătări pe cer a semnului Sfintei Cruci înaintea bătăliei de la Pons Milvius, care a avut ca urmare emiterea Edictului de la Mediolan prin care se hotăra încetarea crudei și îndelungatei persecuții împotriva creștinilor. Mărturie despre această minune ne-a fost lăsată de istoricul bisericesc Eusebiu, episcop al Cezareei Palestinei (c. 263- c. 339), admirator și prieten al Împăratului Constantin.

lua pe drum, venea pe urmele sale și de aceea asistase și ea la minune.”[1]

Afară de această mărturie scrisă, Biserica Ortodoxă păstrează ca pe un odor de mare preț o cruce de lemn despre care tradiția spune că este cea purtată de Sfântul Constantin ca semn al biruinței în luptă.

Prea multe informații despre această cruce nu s-au păstrat, fiind cunoscut doar faptul că a ajuns la Mănăstirea Vatoped din Sfântul Munte Athos.

În vremea unui atac al piraților arabi din veacul al X-lea asupra mănăstirii Vatoped, ierodiaconul Sava apucase să ascundă icoana Maicii Domnului Vimatarissa, aruncând-o în fântâna Sfântului Altar, împreună cu Crucea Sfântului Constantin cel Mare și cu o făclie aprinsă ce ardea întotdeauna înaintea icoanei Născătoarei de Dumnezeu. Nu reuși, însă, să se scape și el însuși de urgia cotropitorilor, care l-au prins și l-au vândut rob în Creta.

După șaptezeci de ani, în vremea împăratului Nichifor Focas, când Creta s-a izbăvit de pirați și-a recăpătat libertatea, și Cuviosul Sava, fiind acum la adânci bătrâneți, s-a întors în Mănăstirea sa de metanie. Aici îi arătă Egu-menului Nicolae locul unde trebuia săpat pentru a descoperi vechea fântână a Altarului, în care – o minune! – găsiră icoana și Crucea plutind drepte deasupra apei, iar lumânarea încă aprinsă, așa cum fusese lăsată cu șaptezeci de ani în urmă!

Cu alte cuvinte, se petrecuse o îndoită minune – sfințele odoare aruncate în apă nu suferiseră vreo stricăciune, prin minunea și purtarea de grijă a Maicii Domnului, iar lumânarea ardea de șaptezeci de ani fără a se mistui!

Astăzi Icoana Maicii Domnului, Crucea Împăratului Constantin și lumânarea sunt și astăzi în sfântul altar al bisericii celei mari a Mănăstirii Vatoped.

De-a lungul timpului, Crucea Împăratului Constantin a fost acoperită cu metal pentru a fi protejată și înfrumusețată. În cadrul procesiunilor Mănăstirii, părinții din obște și pelerinii poartă în față această cruce ca semn al biruinței, întocmai ca odinioară soldații Sfântului Împărat -Constantin cel Mare.

[1] Eusebiu de Cezareea, *Viața lui Constantin cel Mare*, 1, 27-28, în colecția „Părinți și Scriitori Bisericești”, vol. XIV, traducere și note de Radu Alexandrescu, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, pp. 76-77.

lăta ce scria Eusebiu de Cezareea:

„Așa a judecat Constantin, deschizând calea u-nui gând binecuvântat: anume că toți cei ce-și pusese rădăcina în mulțimea zeilor pieriseră pradă unor întorsături cumplite ale soartei, de nu mai rămăsese după ei nici urmă de neam ori de vârstă, sau măcar amintirea numelui lor printre oameni, pe când Dumnezeu părintelui său îi dăduse acestuia dovezi vădite și nenumărate ale puterii Sale. Pe urmă și-a mai dat el seama că toți cei ce porniseră până atunci cu oaste spre a-l doborî pe tiran – și care se avântaseră în bătălie încrezători în mulțimea zeilor lor – o sfârșiseră cumplit: la încheierea luptei, unul din ei fusese nevoit să dea rușinos bir cu fugiții, fără să fi izbutit a face ceva, iar altul fusese doborât și sfârțecat chiar în mijlocul propriei sale oști, adăugându-se celor care și-au găsit sfârșitul atunci. Deci, frământând el toate lucrurile acestea în minte, a înțeles că a te supune smintelilor zeilor care nu există precum și a cădea în atât de rușinoase rătăcirii este o adevărată nebunie; fapt care l-a și făcut să priceapă că singurul Dumnezeu căruia el se cuvenea să l se închine era doar Cel al părintelui său.

Către Acesta, deci, și-a înălțat el glasul în rugăciune, rugându-se Lui și implorându-L să-i descopere cine este El și să-Și lase dreapta Sa asupra țelului care-i ședea înaintea. Și cum ședea împăratul înălțând stăruitoare rugăciune, i s-a arătat un semn cu totul fără seamăn de la Dumnezeu; cărui semn – dacă l-am fi aflat din gura altcuiva – poate că nu ne-ar fi tocmai ușor să-i dăm crezare; dar de vreme ce însuși împăratul, purtătorul de biruință, ne-a destăinuit aceste lucruri nouă înșine, celor ce scriem această carte, anume mult mai târziu, când am fost socotiți vrednici de cunoștința și de prezența sa, cine, mă întreb, ar mai putea pune la îndoială exactitatea istorisirii, mai ales că, între timp, viitorul avea să aducă el însuși mărturie despre adevărul ei?

Deci cam pe la ceasurile amiezii, când ziua începuse să scadă, zicea Constantin că văzuse cu ochii săi chiar pe cer, străjuind deasupra soarelui, semnul mărturisitor de biruință al unei cruci întocmite din lumină și că o dată cu ea putuse desluși un glas glăsuind: „**Să birui-ești întru aceasta!**”; după care, la vederea unei asemenea priveliști, fuseseră cuprinși de uimire și el și întreaga oaste care, cum mărșă-

Lemnul Sfintei Cruci de la Mănăstirea Xiropotamu - Athos

Mănăstirea Xiropotamu din Muntele Athos păstrează până astăzi a doua cea mai mare bucată din lemnul Sfintei Cruci, cu urmele unui piron cu care a fost răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Fixat într-o raclă din aur (foto), Cinstitul Lemn este descoperit pe o porțiune lungă de o palmă și lăta ca de două degete prin care pe poate vedea și gaura pironului. Orice credincios va săruta Sfânta Cruce cu evlavie va simți o mireasmă nespuse de plăcută.

Acest fragment din Sfânta Cruce este cel care, de obicei, este scos din Muntele Athos atunci când se face o invitație din partea unei parohii, mănăstire sau catedrală pentru sfințirea credincioșilor. Această raclă de la mănăstirea Xiropotamu cuprinde, de asemenea, mici bucăți din sfințele moaște ale Sfinților Patruzeci de Mucenici din Sevastia (ocrotitorii mănăstirii) și Sfântul Mucenic Modest (18 decembrie), patronul spiritual al agricultorilor.

 Silviu Cluci | doxologia.ro
